

Antoni Alomar i Perelló (Llubí, 1946 – Inca, 1989), guitarrista i poeta

Antoni Mir i Marquès

Documentalista musical toni.mir.marques@gmail.com

doi: 10.3306/JELINCA.21.293

Paraules clau: Antoni Alomar, guitarra, grups musicals, poesia, discs.

Resum. *En aquesta comunicació es realitza una aproximació a l'obra d'Antoni Alomar com a músic, guitarrista i poeta. Es recopilen i valoren informacions i dades rellevants de la seva carrera a través de concerts, notes, entrevistes i homenatges. Així mateix, es repassen algunes dades biogràfiques i hemerogràfiques significatives.*

Keywords: Alomar, guitar, musical groups, poetry, discs.

Abstract. *This exposition is an approach to Antoni Alomar as a musician, guitarist and poet. Information and relevant data about his career are collected and valued through concerts, notes, interviews and tributes. Additionally, significant biographical and hemerographical data are reviewed.*

Unes paraules de Catalina Alomar en record del seu germà Toni

“Toni, me fas tanta falta! Germà meu tan enyorat. Estimaves bé la vida. Eres bon fill,
bon germà i sobretot fores bon pare.
Te record llegint poemes a la nostre mare que ella no entenia però li sonaven bé, tu ho
sabies i reies amb aquella rialla tan fresca.
Una vida lligada a la música, a la guitarra i a la teva necessitat d'aprendre.
Un adeu primerenc i massa desitjos i anhels pendants.
Tant de bo t'arribi aquest record de qui t'ha conegut i t'aprecia.”

Catalina Alomar

Semblanza de Antoni Alomar i Perelló

A lo largo de mi dilatada vida concertística y pedagógica he tenido numerosos alumnos que me han permitido dirigir su formación instrumental. Alumnos heterogéneos y de nacionalidad variada; españoles, ingleses, japoneses, coreanos, americanos y un largo etcétera. Entre todos mis discípulos, Antoni Alomar i Perelló (para mí, Toni), ocupa un lugar muy prominente en mi recuerdo. Era una persona extremadamente sensible, culta y muy disciplinada. En numerosas ocasiones las clases terminaban hablando de literatura y poesía, ya que la música está claramente interrelacionada. Coincidíamos en que la música tiene que ser siempre coherente con

el texto. Él poseía la doble faceta —que pocos tienen—, la de ser músico y poeta a la vez.

En el aspecto de su dedicación como guitarrista era extremadamente cuidadoso y muy respetuoso con mis sugerencias y opiniones. Gracias a su disciplina y dedicación consiguió altos niveles de formación. Era muy meticuloso en el estudio de la técnica y la música. Durante los años que estuvo bajo mi dirección pedagógica sin duda fue muy productivo y gratificante para ambos.

Desde aquí un cariñoso recuerdo a la figura de Antoni Alomar i Perelló, músico, poeta y amigo.

Gabriel Estarellas
Inca, junio de 2020

1. INTRODUCCIÓ

Antoni Alomar i Perelló (Llubí, 1946 - Inca, 1989). Músic i poeta mallorquí, va publicar en vida dos llibres: *El Disc* (1978), que contenia un pròleg de Josep Albertí i el poemari “Un vol a càmera lenta”, i *Una mar sense armes* (1979). Pòstumament es va publicar *Ritardando* (1993). Va gravar alguns discs amb diversos conjunts musicals de l'illa i del seu pas pel moviment de la Nova Cançó en queden alguns concerts i un disc que no va arribar a ser. *El Disco* (Tenerife, 2000) és una reedició bilingüe de la seva primera obra. Amb aquest treball hem volgut realitzar una aproximació a l'obra d'Antoni Alomar com a músic, guitarrista i poeta mitjançant les diferents publicacions aparegudes a la premsa on apareix la seva figura. Així mateix, hem volgut transcriure els diferents articles tal com varen ser publicats al seu moment, incloses algunes errades.

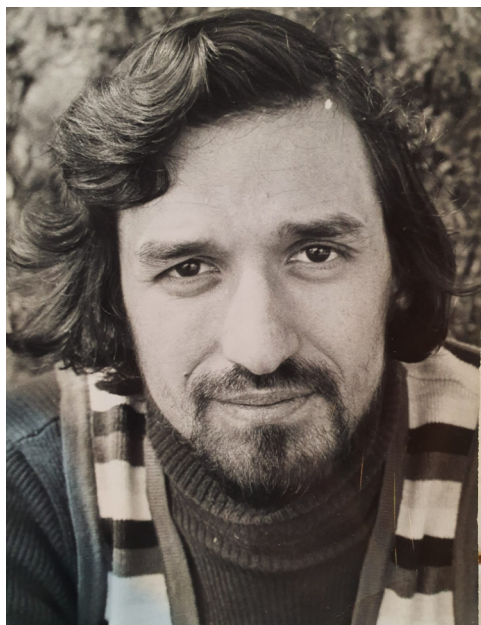

Figura 1. Antoni Alomar Perelló

2. RETALLS DE PREMSA. DIARIS I REVISTES

2.1. Toni Alomar canta día 4 en Porto Cristo. *Perlas y cuevas - Revista de Manacor* -

Toni Alomar está preparando, firmemente ilusionado, su primer recital entre nosotros. Escenario; Porto Cristo en la noche del cuatro de septiembre. Canciones; dieciséis, todas con música propia. Entre ellas, “Esta callat el pols”, con letra de Frederic Suau; “Núus devant l'amor”, de Jaume Pomar; “Dissapte”, de Guillem Frontera y “Ciutat”, de Gabriel Ferrater, sus poetas preferidos. Se acompaña a la guitarra y no ha grabado -todavía-

Figura 2. Carnet. Agrupació sindical de músics espanyols

ningún disco Toni Alomar nació en Llubí hace pocos años y canta desde 1962. El mismo nos dice de sus cosas:

- Estuve tres años con Los Telstar y uno con Los Talayots. Luego conocí a Jaume Pomar leyendo su "Toda la ira de los justos" y, sintiéndome identificado con él, comencé a poner música a un poema. Desde entonces, todas mis canciones dicen algo...

- Como compositor intento no estar en ninguna línea. Intento ser Toni Alomar, Quiero que mi obra posea un sello propio. Y creo que el público responde bien, comprende porque canto...

- Caso de no triunfar dentro de un año, volveré a un conjunto de música ligera. Ser comercial es muy relativo; entiendo por comercial aquello que se vende. Chopin, por lo tanto, es comercial. Si han triunfado Pi de la Serra, Raimon y Serrat, otros pueden hacerlo...

- Acepto el bilingüismo si ello no implica cambio de actitud. Creo factible cantar en castellano igual que en mallorquín o en inglés. En el mundo de la canción, se es sincero o no; se vale o no se vale, al igual que en todas las cosas...

-El siete de septiembre, después del recital en Porto Cristo, voy a Barcelona para mi primer disco, que es posible salga a principios de diciembre. Es posible que grabe "Amaras de dolor" y "Núus devant l'amor"...

-Es muy difícil el triunfo de un cantante que diga sus canciones en mallorquín, a escala nacional. No obstante, Bob Dylan está triunfando sin que muchos lo entiendan... Es un ejemplo tan solo...

- Al principio, económicamente, se gana muy poco, pero uno no pierde la esperanza, ni la ilusión...

Este es, amigos, el Toni Alomar que vendrá a cantar sus canciones el próximo viernes. No se lo pierdan. Vale la pena escucharle y aplaudirle.¹

2.2. Está musicando poesía de Rafael Alberti. Antoni Alomar y la Canción Social. María del Mar Bonet, la única que hace una labor positiva. *Diario de Mallorca*

Antoni Alomar Perelló tiene 27 años, canta y vive en Inca. Está a punto de grabar su primer disco y esto constituye una agradable noticia. Acudimos a

1 Das. 29 agost 1970. "Toni Alomar canta día 4 en Porto Cristo". *Perlas y cuevas - Revista de Manacor*. Any X, p. 232.

hablar con él para que nos cuente cuáles son sus aspiraciones y para darle a conocer como se merece. Charlar con él ha resultado agradable. Joven sencillo, pero con grandes aspiraciones dentro de la música. Su música anticomercial, pero de gran profundidad dan a su figura personalidad y originalidad.

- ¿Cuánto tiempo hace que cantas, Antoni?
- El primer recital lo di en diciembre de 1968.
- ¿Por qué cantas?
- En un principio crear una cierta comunicación con la gente. No tengo esperanza de que la canción pueda llevar un cambio social o cultural.

CANCIÓN SOCIAL

- ¿Qué clase de canción cantas?
- De tipo social. Sin embargo, soy escéptico y no veo esperanza alguna. A pesar de eso creo que la canción puede llegar a sensibilizar a la gente y con ello poder llegar a un cambio socio-cultural.
- Y tus aspiraciones como cantante, ¿cuáles son?
- La comercialidad no me interesa. De ninguna manera quiero aceptar el juego. He tenido varias ofertas para grabar discos en castellano, canción comercial y no los acepté porque la música no me gustaba y la letra era banal.
- ¿Qué opinión te merece la actual música folk mallorquina?
- María del Mar Bonet es la única que está haciendo un poco de labor positiva. Las casas comerciales creo que son un obstáculo para los jóvenes principiantes que quieren dedicarse a esta clase de canción. Buscan más la comercialidad que la originalidad y la propia iniciativa.
- ¿Has pensado dedicarte completamente a la música o cantas sólo como aficionado?
- He pensado dedicarme de lleno desde que he firmado un contrato ha tiempo con Ramón Farrán.

MUSICAR A ALBERTI

- ¿Cuáles son tus proyectos inmediatos?
- Estoy musicando el libro de Rafael Alberti "Sobre los ángeles", de carácter surrealista. A finales de invierno pienso ir a Italia para que él mismo escuche las canciones antes de hacer la grabación. Ahora tengo que dar varios recitales en varios pueblos de la Isla.
- Y tu primer disco, ¿cuándo saldrá?
- Todo depende de la censura. Tengo diecisiete canciones enviadas a Madrid. Creo que será en octubre. Claro que también depende del productor.
- ¿Y qué canciones habrá en este primer disco?
- "Mis ojos sólo ven polvo" y "Eliane", letra y música propia. También habrá "Juntos" y "Vietnam", poemas de Andrés Bestard y música propia.
- ¿Cuál es el tipo de acompañamiento?

- Quiero un acompañamiento que sea folklórico. El acompañamiento perjudica el tipo de contacto con la canción. Con una guitarra o un cuarteto de cuerdas creo que hay una mejor comunicación de la canción. El conjunto X-M me acompañará en mis actuaciones a partir de octubre.

HACER QUE SE ESCUCHE LA POESIA

- ¿Por qué músicas poemas que fueron escritos para ser leídos?
- Musico poemas porque la gente no los lee. Las canciones tienen un impacto más emocional que los libros con la ventaja de que puede llegar a muchos más. Si la música está adecuada al poema puede influir a que la gente lea más poesía. Hay que intentar ser fiel al poema y si es necesario sacrificar la música por el poema y no el poema por la música.
- ¿Por qué no has grabado en mallorquín?
- Mi gran frustración ha sido no haber podido grabar en mallorquín. Ahora bien, me da lo mismo cantar en francés, inglés o castellano. Lo importante es que mi canción pueda llegar a sensibilizar a la gente. Me interesa más la cultura que los idiomas.

Antoni Alomar, joven valor de la canción que merecería ser más conocido en Mallorca. Después de haber escuchado algunos de los poemas de Rafael Alberti cantado por él mismo, no podemos menos de desearle que siga animado y que sus aspiraciones como cantante se conviertan en realidad.²

2.3. La labor científica de Gabriel Estarellas. *Dijous*

Figura 3. Gabriel Estarellas

Quizá lo primero que llama la atención al escuchar el nuevo disco de Estarellas, es el valor de expresión subjetiva, facultad que corresponde a la gran intuición para sensibilizar la idea, mensaje o carácter pretendido, la interpretación es magistral, es decir, cada pulsación ocupa el justo lugar, las frases están rigurosamente cuidadas y el todo resulta de una indiscutible creación. La fuerza de condenación alcanza los acentos más representativos en el lenguaje popular de M. Ponce, que tanto ha contribuido en la formación de lo que podríamos llamar Escuela Nacionalista.

2 Guillco. 25 abril 1973. "Está musicando poesía de Rafael Alberti. Antoni Alomar y la canción Social". *Diario de Mallorca*.

Si el disco monográfico de Calatayud es una labor válida de recuperación, el de Ponce nos enseña unas raíces en un vuelo de caminos nuevos, de intentar nuevas expresiones para profundizar más la gran espiritualidad del compositor.

La Suite en La/ abre la Cara A del disco, la calidad y pureza del sonido tienen una luminosidad fuera de lo común, podríamos deducir que Estarellas nos comunica un esbozo de su espiritualidad personal, y si el compositor trabaja en relación con la estructura del Universo, el concertista elabora la obra, la interpreta guiado por los razonamientos equilibrados de su inteligencia.

En la Zarabanda Gabriel consigue crear una atmósfera que nos puede recordar los maravillosos cielos de Tüner, la precisión y el sonido se entrelazan. Una de las actitudes básicas del hombre, consiste en una clara exigencia de la verdad, de Estarellas se ha dicho todo, o casi todo, y muy pocos han hablado de la "necesidad de hacer sacrificios" en la obra de Ponce tenemos la exteorización.

Personalmente acepto que la realidad plantea siempre los mismos problemas, pero cambia de acuerdo con las exigencias especiales de cada concertista, de cada hombre. En la (Allemande) que desde mi punto de vista, Estarellas hace una de las mejores interpretaciones, hay que preguntarse sólo en qué sentido podemos hablar de una validez lógica, es decir, los que conocemos a Gabriel sabemos de sobra lo que representa esta validez, pero es a partir de la (Allemande) que uno puede preguntarse también por una validez estética, que muestra una pureza de conexiones, de respiraciones musicales, que precisan los elementos objetivos y subjetivos de su espíritu.

La lírica de Estrellita abre la cara B. Después de escuchar Estrellita, quizá la pieza más conocida mundialmente de M. Ponce, hace ocho meses, marchita el alma y Scherzino Mexicano, se podría decir, eso que se llama un "FOLKLORICO" en palabra solemne. En estas pequeñas canciones queda representado el contacto más inmediato con la música popular, en las sugestivas armonizaciones de cantos populares mejicanos es donde Ponce crea comunicación, creo que el País de uno, la identidad es una cosa sana y auténtica, Estarellas respeta el calor de esta autenticidad, creando una imagen fantástica, una leyenda de la vida.

El Preludio y Ballet, se basa en una búsqueda de efectos descriptivos o expresivos más que formales, para interpretar a Ponce existen varias alternativas, el resultado más impresionante del nuevo disco de Estarellas, es constatar que su sensibilidad ilumina el funcionamiento de la fantasía. Por último el vals representa la unidad y la perfección de su trabajo.

Los psicólogos están hablando de "motivación" de la "objetivación" o necesidad de expresión. En la música clásica son muy pocos los artistas que dan luz a sus concepciones. Gabriel Estarellas se produce todos sus discos para mecer con

mucha más fuerza el sentimiento de libertad hacia el sentido más real de la existencia. La respuesta de Arnold Mauser era, el artista pretende mayor influjo, un dominio más completo de la vida, más amor, atención y éxito fue que el resto de los hombres.³

2.4. Festa Litúrgica de Nostre Senyor Jesucrist Rei de l'Univers

M'ha satisfet veure un programa de data 20 de novembre de 1983, amb relació a la parròquia de Crist Rei d'Inca, en què després de la missa se celebrava un concert en el qual, segons el programa, intervenia Joan Bauzà, alumne d'Antoni Alomar, interpretant "Estudi en mi menor", "Adelita" i "Llàgrima", totes elles de F. Tàrrega (1852-1909). Però, sobretot, m'ha agradat l'escrit d'Antoni Alomar en relació amb la guitarra:

-La guitarra: Pertany a la família dels instruments de cordes pinçades proveïts d'un mànec; en lloc de vibrar en tota llur longitud, les cordes poden ésser escurçades per la pressió dels dits de la mà esquerra damunt d'aquest mànec. Els seus orígens són obscurs. L'impuls sensible del seu cos, del seu so, de la seva potència de determinació, fan néixer el desllorigador de la història de les ales, però no hi ha dubte que per sentir la cançó, la bella necessitat que lliga els homes i els pobles, la guitarra és preocupada de resoldre l'enrevessat conjunt que lliga els sexes a les seves cordes. De les cadenes del desig, neix el magnífic intercanvi d'afecte i l'impuls estètic creix, s'eixampla i s'eleva fins a l'amor per tal d'obtenir una més noble victòria del seu so, del seu cos, i de la seva voluntat.⁴

Aquest escrit, i segons la meua modesta opinió, em fa pensar que, encara que Antoni fos un amant de la música i especialment de la guitarra, sobretot era un poeta excel·lent amb una brillant carrera per davant.

2.5. ANTONI ALOMAR I PERELLÓ. Cruïlla entre la poesia i la música. Entrevista publicada a *Es pi Gros*

"Vaig néixer a Llubí dia 29 de gener de 1946; quan tenia dos anys em dugueren a viure a Inca, on vaig fer els estudis primaris fins als catorze anys, edat en la qual vaig començar a treballar a una fàbrica de sabates. Al mateix temps anava a classes de música amb el professor don Antoni Moyà. Llavors vaig alternar el treball a la fàbrica amb el de la banda de música de la què formava part. Fèiem un concert cada diumenge. Tota la setmana assajàvem l'actuació del diumenge. El meu instrument era el clarinet. Això que cont de la banda fou fins als 17 anys, perquè llavors m'interessà més la música moderna."

Llavors a principis del 60, vengué l'anomenat "boom" turístic, del què n'Antoni

³ Alomar i Perelló, A. 14 juliol 1983. "La labor científica de Gabriel Estarellas". *Dijous. Setmanari d'informació local i comarcal*, Inca; p. 6-7.

⁴ Escrit extret del programa de la Festa Litúrgica de Nostre Senyor Jesucrist Rei de l'Univers de la Parròquia de Crist Rei d'Inca. L'acte es va celebrar en data 20 de novembre de 1983, a les 10.30 hores del matí amb una missa seguida d'un concert.

també es sentí ferit. “. . . bé, jo ara el veig bastant diferent que quan tocava amb els “Talaiots” i amb els “Telstar”; en aquells moments no veia massa clar el que ens succeïa. Ara veig que fou una cosa que no ens beneficià gens, ja que el paradís que la gent venia a veure l’hem destruït, cosa que els diners no arreglaran.”

Mentres tocava amb els “Telstar” n’Antoni tengué el primer contacte amb un poeta mallorquí: en Jaume Pomar. “Quan tenia 18 anys em vaig interessar per la poesia. La lectura de “*La ira dels justs*” d’en Jaume Pomar em resultà del tot profitosa, ja que vaig musicar quasi deu poemes seus. Fou el primer contacte meu davant la poesia, després en vengueren d’altres com són: G. Ferrater, Salvador Espriu, J. Brossa, Bartomeu Rosselló Porcel, etc. El que a mi em succeïa era molt rar, ja que el grup del què formava part no s’interessava per una reivindicació de la llengua, política, etc. i jo sí”.

- *Creus que el moviment de la “nova cançó” aconseguí els seus propòsits?*
 “Pens que sí perquè quant cantava abans en Raimon, en Pi de la Serra, na Maria del Mar, etc. hi havia una intenció clara: prendre el paper que els periodistes no podien fer. Crec que s’aconseguí fer veure que el català era una llengua amb tanta d’importància com el castellà. Ara, crec que també segueix tenint molta d’importància, la nostra llengua, però no cal l’esser tan radicals com abans. La llengua és la part més important dins l’ordre de valors d’un cantautor. No veig un Paco Ibàñez musicant n’Espriu, ni tampoc Brel musicant un poeta anglès, com tampoc Raimon a en Garcilaso...”

A finals dels anys seixanta Antoni Alomar decideix dedicar-se a la música, però llavors canvià d’opinió i tornà a Mallorca. “Dins la música, o has d’estar a dalt o t’han de trepitjar, no pots estar enmig. Jo em vaig adonar d’això i no volia que em fessin mal, per això ho vaig deixar”. *Amb tot i amb això, signà un contracte discogràfic amb en Ramon Ferran però no s’acabaren d’entendre i acabaren per rompre-ho.* “Vaig rompre aquell contracte encara que era per cinc anys i havia de gravar cinc elapés. Havia de musicar poemes de n’Anton Carrera i en Ramon Ferran havia de figurar com si fos ell el propietari de la música i lletra, per això ho vàrem rompre davant un misser.”

- *Què pot suposar per a un cantautor el tenir un disc al mercat?*
 “Un disc és una cosa amb la qual pots veure un treball que tu has fet més o menys d’amagat; és una feina amb la qual veus les reaccions que tu pots provocar quan et comuniqués amb l’altra gent. És una cosa que la pots veure millor que quan actues.”

Hi ha cantautors que són bons músics i mals poetes, o viceversa. Sobre aquest tema n’Antoni Alomar em comentà: “En teoria jo crec que som més music que poeta, ja que de música tenc el títol de professor i de poeta no en tenc cap. Però a l’hora de la pràctica em consider més bé poeta. Sols hi ha les meves poesies que poden acreditar-ho, no hi ha títol de cap casta que pugui dir que jo som poeta”.

- *Què feies: posaves música a una lletra o posaves lletra a una música?*

“Jo diria que feia les dues coses, ja que vaig musicar poemes de n'Anton Carrera, Jaume Pomar, Gabriel Ferrater... però també feia cançons meves a les quals escrivia la música, és a dir que jugava amb dues cartes”.

Encara que ara no es dediqui a fer de cantautor, segueix escrivint cançons i fent-lis música, però d'una manera molt esporàdica. “Jo sempre he fet coses de música sense cap meta. Cada dia don classes de música i quan tenc una estona lliure ho intent, però pràcticament és per no deixar-ho del tot.”

- *Com veus el moment actual de la cançó als Països Catalans?*

“Ara jo estic un poc deslligat, però és evident que la reacció política que podria tenir una cançó d'en Raimon als anys 60 ara no hi és. Amb tot i amb això, veig que hi ha gent com és en Lluís Llach que ompl per tot allà on va –que quedi clar que a mi no m'agrada– pel que es pot dir que encara agrada la cançó catalana”.

De la normalització lingüística també se'n va parlar. “Amb això veig que hi ha una gran diferència amb el Principat de Catalunya i les Illes, ja que aquí les dretes no han estat mai nacionalistes sinó que sempre han anat a crear un confusionisme total fent veure que els catalans del Principat ens imposen una llengua que realment és la nostra. Però encara que succeeixi això el procés de normalització ja és una cosa que no es pot aturar i acabarà per parlar-se i escriure el català per tot arreu de les illes Balears. Es un procés llarg però hi arribarem”.

- *Què penses de la comercialització de l'art?*

“Amb això jo sempre he dit que no és tothom que pot tenir a casa seva un Tàpies un Miró o un Picasso. Pràcticament no és una cosa que es pugui comprar per qualsevol. Encara que amb la comercialització hi ha persones que són més conscients que les altres, és inevitable.

Llegint n'Antoni Alomar ens adonarem del seu surrealisme. Per això és obligat el voler saber la seva opinió de la poesia independent. “Jo crec que és molt important l'existència de poesia independent i també d'editorials independents com poden esser Berenguer d'Anoia (Inca) en la qual vaig publicar “El disc” i l'editorial Guaret (Campos) d'en Damià Huguet que aprofit per dir que és una de les persones que més han treballat per la poesia a Mallorca. Sense editorials com aquestes no s'hagés pogut donar mai a conèixer als poetes que ara coneixem”.

No sols ha fet dos llibres (“El disc” i “Un mar sense armes”), sinó que sense publicar en té uns quants més. “Al 80 vaig escriure “Ritardando”, un llibre de decasil·labs, amb el qual vaig quedar finalista al premi “Ciutat de Palma” a l'any 81. Un altre es diu “Dacapo”, “Col·lecció de Memòria”, “Quatre temps”, “Esbós per controlar la primera i la segona folia” i ara estic preparant un llibre que serà la suma de tres i es dirà “Descomposició de tres llibres”. També he fet cosa de

prosa. Fa un sis anys que vaig començar un diccionari musical; tinc uns 25 poemes en prosa, també uns 40 sonets, però no els puc donar el títol de llibres perquè encara hi treball”.

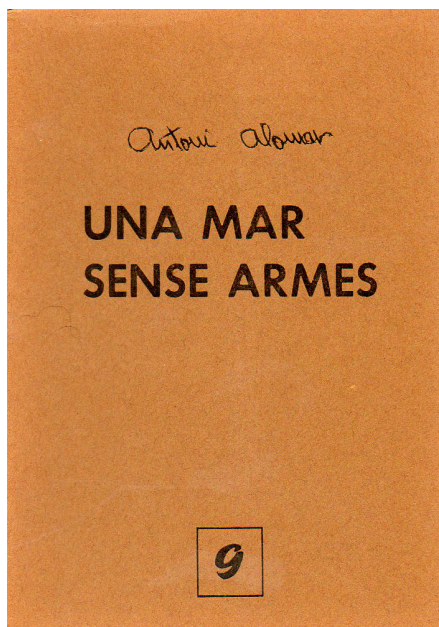
Es sabut per tots la dificultat que hi ha a l'hora de poder viure de la poesia N'Antoni també es troba amb aquesta dificultat. “Cada setmana faig “quinieles”, jug a la loteria, etc. per poder-me dedicar exclussivament a la poesia. Sense “quinieles” no hi ha manera de poder viure de la poesia. Fa uns anys vaig llegir que Espriu deia que la poesia no li havia donat ni una pesseta”.

Sense deixar-nos caure en la nostàlgia, parlàrem de la seva darrera actuació. “Fou a un Castell, a uns 60 Km. de Vic. L'actuació la férem a mitges entre un pintor i poeta –Ràfols Casamada-, n'Anton Carrera i jo. N'Anton recitava poemes i jo els cantava”.

EL DISC

ANTONI ALOMAR I PERELLÓ

Figures 4 i 5. Portada llibres El Disc i Una mar sense armes

Un dels factors que ha de tenir molt en compte un cantautor és la comercialitat. “Cal tenir sentit de la comercialitat. Es una cosa que tengueren els altres i jo no tenia. Les meves harmonies eren massa clàssiques per agradar a la majoria de la gent”.

Dels seus projectes amb la música cal remarcar que sols l'interessa la pedagogia musical, l'ajudar als que volen aprendre a tocar la guitarra, etc. “Dins la poesia és l'únic lloc on en tenc: i tampoc no en tenc perquè no he anat a cercar ningú que em publicui els llibres que he escrit, és un poc contradictori però és així.

Figura 6. Els Talayots

M'agradaria molt publicar el llibre que quedà finalista al premi "Ciutat de Palma". L'escriure no em fa gens de peresa però en canvi el córrer d'editorial en editorial sí que me'n fa un poc. Seguesc escrivint moltíssim, arregl alguns llibres, però no em moc gens per publicar-ho. Serà hora de llevar-me un poc la son i publicar-ho, ja que tenc molta confiança en la meva poesia."

I amb aquestes paraules acabà la nostra conversa. Esper que aquestes ratlles serveixin d'ànim i n'Antoni publicà la seva obra.⁵

2.6. Anunci. Dijous. Setmanari d'informació local i comarcal, Inca

Anuncio: ESTUDI DE GUITARRA
ANTONI ALOMAR I PERELLÓ
Professor titular
Contrabaix elèctric
Jazz – Blues – Beat - Flok
Exercicis i escales per l'inici a la improvisació
Guitarra clàssica - solfeig i teoria de la música
Avinguda Bisbe Llompart, 40 - Entr.
(Galleries Moli Vell) Tel. 50.15.67

⁵ Amengual i Gomila, B. Gener 1986. "ANTONI ALOMAR I PERELLÓ. Cruïlla entre la poesia i la música". Entrevista realitzada a Lloret amb data de 21 de gener de 1986. Fou publicada a *Es Pi Gros* el mateix mes de gener de 1986 i mesos després, amb algunes diferències, a la publicació *Dijous*, 5 de juny de 1986 (p.5). Cal ressaltar que aquesta conversa es conserva escrita de pròpia mà pel mateix Antoni Alomar, havent-la signat juntament amb Bartomeu Amengual.

Figura 7. Toni, el contrabaix

Figura 8. Els Telstar amb Antoni Alomar, primer per l'esquerra

2.7. Brillante concierto de Antoni Alomar, el pasado domingo en Consell, Dijous

Coincidiendo con las fiestas patronales de la villa de Consell, el músico y cantante inquense Antonio Alomar, como no hace, muchos años volvió a salir en público para ofrecer un recital de canciones de guitarra.

Hace muchos años que se dedica a la música de la que ha hecho su profesión además de las clases que imparte cada día en el colegio público "Llevant" también se dedica a dar clases de música.

Este recital estuvo enmarcado dentro de la perspectiva de música clásica, pero de forma poco ortodoxa, ya que además de interpretar una "bagatela" de Chuman, la unió junto con una canción de los Beatles.

También se notó un poco la influencia del jazz en una pieza como "Flyme to the Moon". Además interpretó una serie de obras de Rene Bartolí, César Frank, Beatles, Chuman, M. Ponce, Bart Howard, Ariel Ramírez y Tárrega.

Antoni Alomar, nos decía "no me interesa asumir ninguna expresión radical, para mí la música significa una búsqueda permanente y un caminar hacia la toma de conciencia para examinar la vida misma.

Este recital de guitarra representa para mí la contraposición de tener que dar clases todos los días, claro que soy profesor de música clásica y tú sabes que también se puede estudiar música moderna, no puedo olvidar que he estado trabajando con los Telstars y los Talayots, durante muchos años".

Hay que señalar que Toni Alomar, volverá a ofrecer un nuevo recital

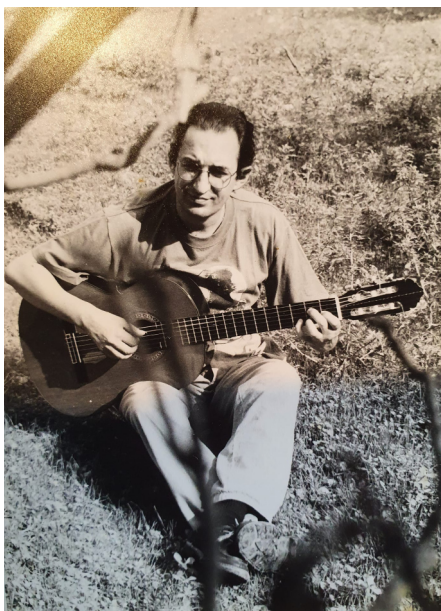

Figura 9. Toni interpretant una peça a la guitarra.

coincidiendo con las fiestas patronales de Lloseta, el próximo día 7 de septiembre y no se descarta la posibilidad de que también actúe en las fiestas patronales de Biniamar y en las de “Sa Vermade” de Binissalem.

Igualmente hay proyectos de que en el próximo otoño ofrecerá un recital en Inca y otros proyectos que de momento Antoni Alomar, no nos quiere desvelar.⁶

2.8. Antonio Alomar, el pasado domingo ofreció un concierto en Lloseta, Dijous

El pasado domingo coincidiendo con las fiestas patronales de la villa de Lloseta Antonio Alomar dio un concierto organizado por el

Ayuntamiento en colaboración con “La Caixa”. El mismo estuvo dividido en dos partes.

En la primera interpretó, música de Tárrega, M. Ponce, J. Teixera, Bart Woward, y Calatayud.

Luego se procedió a la presentación del II Tomo de la historia de Lloseta, cuyo autor es Mn. Jaume Capó.

En la segunda parte continuó con música de P. Francis, J. Wandel, Rene Bartolí, Chuman, Beatles, Cesar Frank, etc...

Una vez finalizado el mismo Antoni Alomar, nos decía que pretendía que todos sus conciertos, pudiera hablarse de un proceso de cambio, es decir, cambios de contenido y forma, y al mismo tiempo conseguir coordinar ideas para poder motivar la función reguladora de la armonía.

- ¿Hablamos un poco de la guitarra?

Yo creo que el pueblo descuida el patrimonio guitarrístico indiscutible de grandes genios como Andrés Segovia, etc y mucha gente tiene que darse cuenta que tocar guitarra no es aprender unos acordes.

El pueblo de una forma ingenua ha destruido la expresión, el poder y la sensibilidad de la guitarra, que evidentemente han recuperado por una parte

⁶ Coll. G. 28 agost 1986. “Brillante concierto de Antoni Alomar el pasado domingo en Consell”. *Dijous. Setmanari d'informació local i comarcal*, Inca; p. 2.

Andrés Segovia y por otra ya en la música popular Paco de Lucia, hay muchos otros pero para poner dos ejemplos que todos entienden.

- ¿Función de tus recitales?

La música es comunicación porque su armonía hace entrar en comunicación consigo mismo y después con la gente que te escucha.

La transmisión pretende establecerse directamente, despojando los estímulos de la canción de toda entidad. Don Antoni Matheu, me recordaba muy a menudo de que el músico opera con emociones de las que tiene alguna experiencia personal.

- ¿En Mallorca tenemos a un guitarrista representativo a nivel internacional?

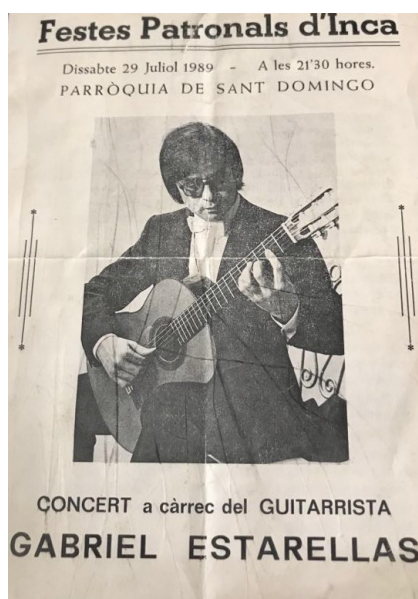

Figura 10. Cartell concert Gabriel Estarellas. Programa festes patronals d'Inca 1989

Solamente tenemos a Gabriel Estarellas, que mientras todos los conservatorios de todo el mundo les interesa tener un guitarrista que pueda transmitir emoción, experiencia, es decir que sea un concertista, aquí con Gabriel ha pasado todo lo contrario, le han puesto trampas para que no pueda dar sus conciertos. En este sentido me avergüenzo de que tengamos gente con síntomas de decadencia musical.

Gabriel Estarellas, que es un gran músico no sabemos si continuará dando sus clases de guitarra en el conservatorio o si dejará definitivamente la isla.

Toni Alomar, como buen alumno suyo sigue su camino musical. Esperemos que pronto tengamos la oportunidad de escucharle en un concierto en nuestra ciudad.⁷

2.9. Numeroso público aplaudió al guitarrista «GABRIEL ESTARELLAS» en su concierto de Inca:

Entre los pocos actos culturales, programados para estas fiestas de Inca.

El Concierto del joven guitarrista mallorquín, Gabriel Estarellas, había despertado un notable interés, siendo muchísimo el público que se dio cita en La Iglesia Parroquial de Santo Domingo, que presentaba un aspecto de gala.

La personalidad de Estarellas es de sobras conocida en el ámbito musical nacional e internacional, lo que en buena parte posibilitó la presencia de

⁷ Redacción. 11 setembre 1986. "Antonio Alomar, el pasado domingo ofreció un concierto en Lloseta". *Dijous. Setmanari d'informació local i comarcal*, Inca; p. 5.

numerosos espectadores de nacionalidad extranjera, que siguieron con inusitado interés las distintas interpretaciones del artista mallorquín.

Interés que igualmente demostraría el público en general, que con grandes aplausos exteriorizaba su agradecimiento por el regalo musical con que el concertista nos estaba ofreciendo.

El acto, se inició con unas palabras de Antonio Alomar, que en forma de salutación, agradeció primeramente la colaboración de las personas y entidades oficiales que posibilitaron el poder llevar a cabo este concierto. Seguidamente, con su peculiar estilo, Antonio Alomar, dio a conocer la personalidad de Gabriel Estarellas. Igualmente, cabe destacar, la presencia al acto, ocupando un lugar preferente de Juana María Coll, regidora del Ayuntamiento de Inca y Delegada de la parcela de Cultura. Por lo que se refiere estrictamente a la actuación de Gabriel Estarellas, en principio cabe destacar, que en todo momento mantuvo vivo el interés del público, cosechando un auténtico éxito, y que se vio doblemente reforzado al tener que saludar de forma reiterada al finalizar cada una de sus piezas, y tener que repetir un par de veces en el transcurso del intermedio y final de concierto. El acto, tuvo una duración cercana de dos horas, y en la primera parte, Gabriel Estarellas interpretó seis piezas renacentistas, de autor anónimo, para finalizar esta primera mitad, con Sonata Op.15. En la segunda parte, ofreció fantasía y Suite Venezolana, finalizando con Fantasía Mediterránea. En fin, numeroso público, para un acto cultural en nuestra ciudad, que aplaudió al guitarrista Gabriel Estarellas, en su concierto en Inca. Todo un éxito, y todo un pequeño acontecimiento en Inca, al comprobar que actos culturales de esta índole sí interesan al gran público.⁸

2.10. Conmoción en la ciudad por la muerte del joven músico Antoni Alomar. *Baleares* (1989)

A primeras horas de la mañana del viernes se conocía la trágica noticia del fallecimiento del músico inquense Antoni Alomar Perelló, que tras una rápida y cruel enfermedad dejaba de existir. Hace un mes escaso que ofreció su último concierto de guitarra en Inca, coincidiendo con el homenaje que se dedicó en el Casal de Cultura a D. Gaspar Sabater Serra.

Antoni Alomar Perelló contaba con 43 años de edad y al fallecer ha dejado a su esposa Margalida Mateu y a su hija Antonia María. Era profesor de música del colegio público “Ponent”, habiéndose ganado en sus años de docencia el aprecio del alumnado, así como de los miembros de la APA por su buen carácter y hacer profesional. También ha dado clases de música en el colegio público “Montaura”, de Mancor de la Vall.

⁸ Aquest concert es va poder celebrar gràcies a l'amistat que unia Antoni Alomar i el seu professor de guitarra clàssica, Gabriel Estarellas, el qual ja vivia a Madrid. Cal assenyalar que, com altres vegades, foren convidats a casa de Catalina Alomar, germana d'Antoni, la qual també apreciava els nostres amics Gabriel Estarellas i la seva muller Polita Pascual.

Desde hace muchos años se dedicaba profesionalmente a la música, no sólo había enseñado a tocar la guitarra a muchos, sino que además les inició en el mundo de la música. En la década de los 60, tocó en distintos conjuntos musicales de la época entre los que se encontraban “Los Telstar”, pero dejó este tipo de música para dedicarse a la clásica.

Ha ofrecido una serie de conciertos de guitarra por muchas poblaciones de la Isla. Incluso ofreció algunos conciertos en Cataluña. Compaginando la música con la poesía, que era su hobby, ha editado dos libros “*El Disc*” y “*Un mar sense armes*”. Tenía varios trabajos en proyecto cuando falleció.

El viernes por la noche se celebró en la parroquia de Santa María la Mayor de nuestra ciudad el funeral por el eterno descanso de su alma. El mismo fue una prueba del aprecio que se sentía por Antoni Alomar en la ciudad, y que una auténtica manifestación de duelo. Los inquenses quisieron con esta asistencia masiva testimoniar su condolencia a sus familiares. Descanse en paz Antoni Alomar.⁹

2.11. A la bona memòria de n'Antoni Alomar Perelló. Dijous

L'altre dia, dijous passat, i sense dir-nos de res per no fer-nos passar ni pena ni ànsia, va anar-se'n a la Casa Gran del Pare el nostre gran i bo amic **N'ANTONI ALOMAR PERELLO**. Ho féu ben a la callada i com ho fan les ànimes senzilles, agradoses i subtils. Va aixecar el vol màgic de la vida i passà a un altre temps, a un altre espai i a una altra galàxia. Però, intel·ligent que era, ens ha deixat com a penyora molta de la seva part, il·lusió i ànima a la mateixa vegada, perquè sintiguem el seu batec, sempre tan elegant, tan feiner, tan amic!

N'Antoni ens ha deixat per volar per altres espais més nets que els nostres. Ens ha deixat per viure les poesies que escrivia. Ens ha deixat per esser la musica que interpretava. Els qui fèim DIJOURS sentim dintre de nosaltres un buit que dóna el no tenir aquí, a l'amic fidel. A l'amic qui no posà problemes mai; a l'amic que ens dava la mà quan més ho necessitàvem, i ho feia sense demanar la paga. Tots servam una bona memòria de l'amic que ha agafat la sendera segura que condueix al palau dels artistes subtils, delicats, enyoradissos y amb sentiment. Tot ell era una poesia i una bella melodia. Quan els seus dits passaven part damunt les cinc cordes de la guitarra, el seu cor s'anava estremint com si ell mateix fos una nota o un arpegi mesell de sentiment ben agermanat amb la tècnica, fruit d'un llarg treball. Nosaltres, els qui escoltàvem la seva música, sentíem quasi lo mateix. Estam ben segurs que teníem una certa relació anímica i la resonància per simpatia es podia palpar ben a la vista.

I ara, ens ha deixat. Quan manco ho esperàvem. Quan vàrem compartir amb ell la festa dels quinze anys dsel Setmanari. Quan amb ell havíem alçat la mà tot desitjant-nos uns als altres, salut i que en poguéssim veure un bon grapat

9 Guillem, C. 7 novembre 1989. “Conmoción en la ciudad por la muerte del joven músico Antoni Alomar”. *Baleares*; p. 16.

d'anys més. Però no ha estat així. Ell tenia un camí, una altra dèria, uns altres comptes, un altre destí...

D'ell, tots, en guardam un bell record. Les seves notes escrites i les seves col·laboracions quedaran per eterna memòria inserides dins la Història gran de la cultura inquera. La seva poesia podrà servir per alleugerir moments baixos, trists i desagradables. N'Antoni va saber compaginar l'amistat, el companyerisme, el treball dedicat, l'amor, la tristesa, la música, la poesia...I quan pareixia que el seu art estava a punt d'arribar a altures envejables, ha fet el boliquet, senzill i fora massa pès, i ha anat a gaudir de l'art més pur i més net. Tots els qui estam dins aquest escapulò de premsa d'Inca hem tengut un sentiment d'angoixa el saber la notícia de la teva fuga sobtada. Però estam disposats a assumir aquest fet irreversible i continuar la tasca empresa i que tu, ben personalment, volies que així fos i que el "Dijous" no es diluís dins les foscúries de la deixadesa. Tu ens vares animar molt.

Era un home excel·lent N'Antoni Alomar! Humil, senzill, agradable i, un poeta de veritat! Ara ens ha escrit el darrer vers aquí al nostre món. Segurament, per ell, ha estat el millor i el que no te necessitat de firma. El darrer arpegi encara fa vibrar cada una de les lletres d'aquest editorial.

Una bona recordança seràs per nosaltres, amic ANTONI! Has deixat un bell solc on s'hi congria l'amor a la poesia, a la música, a la gent...I, en que sia un tòpic, no t'oblidarem amic i germà.¹⁰

2.12. La mort d'un poeta. Dijous

Jo no sabia que t'haguessis de morir, Toni. No, no ho sabia. Ni tan sols ho sospitava. Tu potser que sí. Perquè semblaves resignar a la mort. Em digueres, una setmana abans de la intervenció quirúrgica a la qual et vares sotmetre, que pensaves amb en Rosselló-Porcel, el nostre més donzell poeta, mort a una edat molt precoç. "Pobre al·lot", xiuxiuejares, "ell si que va morir jove!"

No, la teva mort ens ha sorprès a tots. Tots pensàvem que les persones com tu no morien mai. Perquè tu, saberes esser el bon amic que tothom desitja tenir algun dia. També fores un extraordinari professor i concertista de guitarra clàssica, i, per damunt tot segurament, un poeta excel·lit. La teva obra publicada així ho acredita. En aquest camí de la poesia et trobaves quan la pèrfida malaltia et va portar amb ella. Acabaves d'enllestir el teu darrer poemari. Me n'havies parlat sovint, els darrers temps. Era un recull de poemes esgarrafosos i al mateix temps divertits. Volies presentarlos al Premí Ciutat de Palma, on ja fores en una altra ocasió finalista. Estaves molt il·lusionat amb aquests poemes d'un surrealisme exuberant i exultant, fruit de la teva profunda enyorança. Quina paradoxa mes gran, Toni! En ells havies copsat, sens dubte, tota la trajectòria vital dels homes de la nostra raça.

¹⁰ Editorial. 9 novembre 1989. "A la bona memòria de n'Antoni Alomar Perelló". *Dijous. Setmanari d'informació local i comarcal*, Inca; p. 1.

Quan abans de l'estiu vengueres a ca meva a sopar amb la teva filla, parlarem d'aquest tema tan complex. Durant unes hores comentarem els trets més cabdals de la literatura i de la música. De l'amor i del desamor, de la vida i de la mort. Vaig intentar aixecar el teu ànim ferit per la tristor i la melanconia. I tu em digueres amb un somrí: "Ho estic superant, Joan. Ja saps que els poetes som mals de vèncer".

Si, Toni. El mes de setembre, a Pollença, en el transcurs del concert de guitarra d'en Julian Bream, vaig veure extasiar-te. Quasi bé ploraves d'emoció. El teu restre traspuava els bons sentiments del teu cor adolorit. Malgrat tot, eres feliç. Tornaves a ser tu. Havies recuperat les il·lusions i l'esperança. Eres el poeta al qual ningú mai podria batre.

Després ha arribat la gran estupefacció, allò que ningú esperava. Ens has deixat per a sempre, Toni. Ens has dixat, aiximateix, amb el cor estret i la boca mig-oberta per el dol. Tots els teus amics ens hem rirat, un a l'altre, sense saber que dir-nos. Des d'ara, però, Toni, serem més amics teus que mai, perquè no tan sols intentarem incidir en la teva predilecció per la poesia i el teu gran amor per la música; des d'ara també, Toni, tots intentarem d'imitar el teu exemple d'home bo per esser més bons cada dia. Gràcies pel teu testimoni.¹¹

2.13. Antoni Alomar. *Inca Revista*

En homenatge al nostre amic i col·laborador, Toni Alomar Perelló el qual, moria aquest mes de Novembre del 1989, després d'una dolorosa malaltia.

I

Treu-la del pit i posa-la en el camí

De l'orientació i l'aprenentatge

I que l'esperit creador del mar

Aculli

El magnífic sentit de la seva presència.

II

Batega la pell

Quan l'esquema

Universal del joc

Espurneja uns remes a la fruita més amorosa de la branca.¹²

2.14. Recordança d'Antoni Alomar, poeta i músic. *El Mirall*

"El 1989 ha estat un any de mala anyada per a la cultura de Mallorca. Quatre persones joves d'una indiscutible vàlua intel·lectual han rebut la visita inesperada de la mort. En Jaume Torres Estradé, crític d'art, en Santiago Carbonell, professor d'Institut, en Príam Villalonga, especialista en pintura mallorquina del segle XIX, i n'Antoni Alomar i Perelló, músic i poeta, han estat engolits per la Desconeguda a l'inici de l'etapa en què les seves vides ja havien

11 Guasp, J. 9 novembre 1989. "La mort d'un poeta". *Dijous. Setmanari d'informació local i comarcal*. Inca; p.3.

12 Antoni Alomar. *Inca Revista*, p. 23.

acabat el temps d'aprenentatge i estaven a punt d'assolir el moment dolç en què dels esforços de formació intel·lectual en comença a rajiar el màxim rendiment.”

“Voldria entretenir-me un poc en un dels quatre, en el poeta Antoni Alomar i Perelló. Havia nat a Llubí el 1946 i va morir el passat mes de novembre. És autor de dos llibres de poemes publicats: *El disc* (1978), precedit d'una documentada semblança de l'autor feta per en Josep Albertí, i *Una mar sense armes* (1979), editat a l'enyorada col·lecció Guaret que va impulsar amb entusiasme el poeta campaner Damià Huguet.

Figura 11. Antoni Alomar, assajant a la guitarra

N'Alomar, abans de manifestar-se com a poeta, tingué una presència intensa dins la vida musical mallorquina: als anys seixanta, formà part de diversos grups (Los Kiners, Los Gringos, Los Telstar) i es va recórrer bona part de les discoteques illenques fent la música que l'època i les servituds de la professionalització li imposaven. Mentre tocava la guitarra elèctrica o el contrabaix i el saxofó, mentre participava en l'enregistrament dels set o vuit discos que varen treure Los Telstar, n'Alomar ja aspirava a poder fer una música més personal. Per això estudiava música i guitarra clàssica. A les darreries dels seixanta va entrar en contacte amb la poesia mallorquina i va començar a musicar poemes. Va donar una sèrie de recitals en sintonia amb l'estil de la nova cançó, aleshores en una situació de gran prestigi social i musical. Fins i tot va pretendre instal·lar-s'hi plenament. Però, de la seva estada a Barcelona tan sols se'n derivaren contactes personals enriquidors. La seva posició dins la nova cançó no va arribar a consolidar-se.

Retornat a Mallorca, inicià la seva producció poètica, sota el signe dels surrealistes, i de Foix i de Brossa, i també, com va observar en Josep Albertí amb encert, de les lletres de les cançons, contundents i formalment desfetes, dels grups rockers anglo-saxons. Des de l'inici dels setanta va viure a Inca, dedicat professionalment a l'ensenyament de la música.

El disc, publicat per l'efímera editorial Berenguer d'Anoia, consta de dos reculls autònoms -*El disc* (1971-74) i *Un vol a càmera lenta* (1975)- i d'un pròleg molt documentat sobre l'autor signat per en Josep Albertí. Es tracta de poemes de versos lliures, amb una absència total de signes de puntuació, d'estructura totalment fragmentària, semblants a una acumulació de metàfores que arriben al lector com una ploguda de ràfegues. Una combinació dels esoterismes surrealistes amb l'estridència de les lletres de la música rock.

Una mar sense armes manté les característiques del llibre anterior, per ventura radicalitzades, sobretot en l'aspecte de la desintegració estructural dels poemes. La imatge visionària de tarannà més o menys surrealista és el punt de partida i l'objectiu final del poema. Els versos, a més de no estar sotmesos a cap regularitat mètrica ni estròfica, són objecte d'un procés de descol·locació, de prosificació o de l'aplicació de tècniques pròximes al calligrama (lletra majúscula, paraules impreses verticalment,...).

Amb la publicació d'aquests dos llibres, n'Antoni Alomar passava a formar part de la tropa de poetes mallorquins dels anys setanta, una dècada que va ésser propícia per a la poesia. N'Alomar, com gairebé tots els altres poetes de la seva generació, va pretendre anar per uns camins que no eren els de les obvietats temàtiques ni els de les rutines lingüístiques. El poeta altra volta va voler assumir el paper de creador d'imatges que aspiraven a trastornar les visions convencionals dels ulls enteranyinats de la tribu. El poeta com a vident. Això sí, un vident solitari que tan sols troba en els altres vidents la recepció interessada de les seves paraules.

N'Antoni Alomar durant la dècada dels vuitanta no va publicar cap llibre. Però sabem que en va escriure. Sembla que ha deixat dos reculls inèdits. La crisi de l'edició poètica a la Mallorca d'aquesta dècada probablement explica el silenci que ha mantingut.”

“El poeta on és?”, diu un vers d'*Una mar sense armes*. “Aquest insignificant, menut i llastimós tros de carn”, això diu un altre vers, tan sols sobreviu en els dos llibres que va publicar i en els reculls que va deixar inèdits i que ràpidament haurien d'obrir les ales per a sortir a camí als lectors.”¹³

2.15. Antoni Alomar, poeta. *Ultima Hora*

“De l'interval inèdit en queda una obra copiosa, més o menys estructurada, que

¹³ Pons i Pons, D. Gener 1990. “Recordança d'Antoni Alomar, poeta i músic”. *El Mirall*, 34; p. 64-65.

ha anat circulant entre els seus coneguts i de la qual se'n pot citar un aplec extens que tenia per epígraf provisional POEMES DE LA SEGONA FOLLIA. Inesperadament, un càncer sobtat i implacable impedí Antoni Alomar de cloure aquest i d'altres llibres en els quals treballava.

Quant als poemaris publicats, la seva edició coincidí amb el període estel·lar de la renovació poètico-plàstica impulsada a Mallorca per la generació del setanta. Entre 1978 i 1982 funcionaven de ple tres o quatre col·leccions de poesia i altres tantes d'opuscles que, en un cens moderat, donaren a conèixer no menys de dues dotzenes de protopoetes illencs, entre els quals, i a un lloc pulcrament marginal, cal posar-hi el nostre autor.”

“Ara, arran de la seva mort, parlar dels primers treballs d'Antoni Alomar deu ser, senzillament, superflu; parlar dels darrers, prematur. Si m'he permès cometre aquí aquestes incorreccions ha estat, en primer lloc, per a pal·liar mínimament la injusta negligència que l'ha tingut apartat de successius estudis i antologies de poesia mallorquina; i, en segon lloc, per a advertir que, llevat d'un cas excepcional, Antoni Alomar és qui més aviat, d'entre una generació d'aspirants a poeta, ha assolit el seu títol.”¹⁴

2.16. Recital poètic homenatge a Antoni Alomar. Dijous

A la memòria de N'Antoni Alomar

“Dins els actes culturals organitzats pel Seminari de Català de l'Institut Berenguer d'Anoia d'Inca, “QUARESMA CULTURAL”, hi ha previst realitzar un recital poètic on intervindran alguns dels poetes més importants de Mallorca d'avui en dia: Josep Maria Llompart, Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, Damià Huguet, director de la Col·lecció GUARET, Miquel Cardell, jove valor de la poesia illenca, Miquel Bezares, darrer Premi de Poesia Ciutat de Palma, i Jaume Santandreu, polifacètic de la nostre cultura.

L'acte serà dedicat a la figura d'Antoni Alomar, un personatge gairebé desconegut per a la gran majoria de la població inquera i també de la nostre comunitat educativa. Poeta i músic que morí prematurament el novembre passat. A l'homenatge que li dedicam, Bernat Munar en farà una remembrança biogràfica i en recitarà alguns poemes d'entre els més significatius.”¹⁵

2.17. Homenaje al poeta inquense Antoni Alomar. Baleares

Organizado por el Seminari de Català del I. Berenguer d'Anoia de Inca, hoy jueves partir de las 19 horas, se cerrará la Cuaresma Cultural en el Casal de Cultura del Ayuntamiento inquense. Además de la colaboración del Ayuntamiento inquense para este ciclo de actividades, se contó con la

¹⁴ Munar, B. 14 febrer 1990. “Antoni Alomar, poeta”. *Ultima Hora*. LLIBRES/XI. P. I.

¹⁵ “Recital poètic homenatge a Antoni Alomar”. 29 març 1990. *Dijous. Setmanari d'informació local i comarcal*. Núm. 838. Inca; p. 1-6.

colaboración y apoyo de doce ayuntamientos de la comarca.

Este acto tiene un aliciente especial, ya que servirá como homenaje al joven poeta inquense Antoni Alomar, que falleció de forma rápida e inesperada el pasado mes de noviembre.¹⁶

2.18. Presentación del libro "Ritardando". Dijous

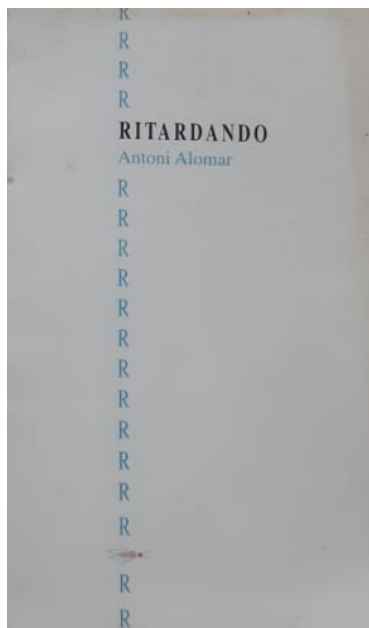

Figura 12. Portada llibre Ritardando

La semana pasada fue presentada, en el Casal de Cultura de Inca una obra poética del autor inquense, ya fallecido, Antoni Alomar.

Abrió la sesión el concejal de Cultura y Deportes del Ayuntamiento de Inca, Antoni Alorda i Villarrubias, quien aprovechó para anunciar que este es tan solo uno de los tres trabajos inéditos del autor, adelantando la intención de publicarlos bajo el patrocinio de la corporación municipal.

Esta obra consta de dos poemarios, uno de ellos titulado "Da Capo" y otro que da nombre al libro "Ritardando". Con este trabajo Antonio Alomar consiguió ser finalista del premio "Ciutat de Palma" del año.

Aina Ferrer, integrante del grupo Envit, colectivo especialmente sensibilizado en temas literarios, pasó revista a toda la obra de Antoni Alomar durante la velada, desde su

primer libro hasta el que se presentaba.

Gabriel Janer Manila, escritor y profesor, tomó la palabra en tercer lugar para recordar algunas vivencias comunes con el autor, al cual le ligaba una estrecha amistad.

Antoni Alomar, además de componer poemas, destacó en la música, siendo más conocido por su faceta de guitarrista que por la de poeta, de esta forma Miguel Moll y Mateu Cánaves, antiguos alumnos de Alomar despidieron la presentación interpretando algunos temas a la guitarra.¹⁷

2.19. Presentació del llibre "Ritardando" d'Antoni Alomar. Inca Revista

"És aquesta una ocasió llargament esperada. Retre homenatge a un poeta i

¹⁶ Coll, G. 29 març 1990. "Homenaje al poeta inquense Antoni Alomar". *Baleares*; p. 15.

¹⁷ «Presentación del libro "Ritardando"». *Dijous. Setmanari d'informació local i comarcal*. Inca. 30 desembre 1993, p. 1.

amic tan estimat per la gent d'Inca, part dels quals avui som aquí. I quina millor manera de fer-ho que amb la publicació, per part de l'Ajuntament, d'un dels seus treballs inèdits: El llibre de poemes “Ritardando”.

“Sabíem que en Toni, —m'ho va comentar alguna vegada— havia deixat reculls de poemes per a la lectura, com a primera passa per fer possible la publicació. De fet el darrer llibre que va poder veure editat fou “Una mar sense armes” l'any 79 i gairebé ja havien passat 10 anys sense treure res.[...]La poesia li feia aprofundir ferides encara obertes reproduint un cercle d'on era inevitable l'exploració i la fugida en alguns moments. En canvi amb la música aconseguia més calma, per la qual cosa dedicava llargues hores de treball a la guitarra. I és que en ell la voluntat ferma de seguir endavant no tenia límits, música i poesia s'entrellaçaven en un paradís particular com dos pilars convergents dotats d'una força com només pot donar la vida quan no es presenta fàcil.”

“Els qui sabíem de l'obra inèdita que deixava —i més tenint en compte els intents de publicar-la per part de'n Toni els darrers anys—, teníem un compte pendent. Per tant la col·laboració del Grup Envit en l'edició de “Ritardando” ha estat més que res la de facilitar a l'Ajuntament l'obra escrita. Algunes anades a la casa de la germana Catalina Alomar, on viu també la seva mare. També xerrades amb la família per la verificació d'informacions i dades diverses de la vida de'n Toni. Sens dubte aquest temps de relació i converses ens han fet més precís el record del poeta, arrecerat els darrers temps en la llar familiar que l'acolli amb profunda tendresa, davant l'adversitat.

Per acabar, només afegir que la correcció estilística l'ha duita a terme Antoni Mateu. Tanmateix, però, segons comentaven amb ell no fa gaire, es tracta d'una correcció inacabada ja que hi ha dubtes respecte al text del poemari que resten sense resoldre, davant dels quals s'ha optat per respectar al màxim l'escrit original i és que, malauradament, ens ha mancat el propi autor per conversar-hi.”

NOTA: Aquesta presentació va tenir lloc el dilluns 20 de desembre de 1993, al Casal de Cultura d'Inca. A més d'Aina Ferrer varen intervenir Antoni Alorda i Gabriel Janer Manila.¹⁸

2.20. “Quadern de viatge”. Dimecres 27. Opinió, *Diari de Balears*

“Endreçant papers he trobat, en el cul d'una capsa de cartró precintada fa més de vint anys, vuit poemes dels anys 75 i 76 que, inexplicablement, es salvaren de les successives destruccions de la meua obra poètica més primerenca i que ara hauria de restituir al foc. En el mateix bloc d'anelles on han sobreviscut les poesies, totes elles d'una ingenuïtat formal i conceptual que tanmateix, no amaga una ràbia ben pròpia d'aquells anys i a la qual, ara m'adon, encara no

18 Ferrer Torrens, A. Gener 1994. «Presentació del llibre “Ritardando”». *Inca Revista*. Núm. 34, p. 4-5.

som immune, en el mateix bloc, doncs, he trobat unes pàgines que registren minuciosament una petita història que m'abellix compartir, tant per deixar-ne constància escrita, com per dedicar un record al malaguanyat poeta i amic Antoni Alomar.”

“Descassa formació acadèmica, fou músic de professió i escriptor de vocació. L'any 1978 li vaig editar, en una efímera editorial que compartia amb els germans Armengol, el seu primer llibre, *El Disc*, amb pròleg de Josep Albertí i coberta de Bartomeu Cabot, que també realitzà, per acompanyar el llibre, una obra serigràfica amb el mateix títol del poemari. Entre els mesos de juny i novembre d'aquell mateix any presentàrem la seva obra a Inca, Sencelles, Mancor, Lloseta, Montuïri, Llubí, Campanet i Muro. Tots els actes, celebrats en locals de precària conservació, tenien una estructura similar. Algun amic, natural del poble on es feia la presentació, deia unes paraules sobre l'autor, jo mateix xerrava del llibre i n'Antoni tancava l'acte amb un breu recital dels seus poemes musicals. Així, a Inca presentà l'acte en Jaume Armengol, a Sencelles ho féu na Magdalena Ramis, a Mancor en Gabriel Fiol, a Lloseta en Llorenç Coll, a Montuïri en Miquel Fiol, a Llubí en Joan Arrom, a Campanet en Damià Pons i Pons i a Muro en Xesc Aguiló.

El dia que presentàrem *El Disc* a Mancor, un 14 de juliol xafogós, vaig fer pana a la carretera i vaig arribar mitja hora tard. Vaig trobar en Toni fent passes damunt la voravia, ben davant el Tele Club, nerviós i excitat i, abans que pogués explicar-li el motiu de la tardança, descarregà una pluja de flastomies i retrets que aviat oblidàrem. L'any següent, en Damià Huguet li publicà, dins la col·lecció “GUARET”, el seu segon llibre, *Una mar sense armes*, edició acompanyada per una foto que li féu na Damiana Sastre, que aleshores tenia la dèria de la fotografia i anava amb una càmera a sobre tot el dia. M'envià un exemplar amb la dedicatòria “A Lluís Maicas, amb la condició que me'l criticquis sense compassió”, com si això fos fàcil, atesa la seva bonhomia.

Pòstumament, l'any 1993, l'Ajuntament d'Inca edità el llibre *Ritardando* que conté els reculls “Da Capo” i “Ritardando”, acompanyat d'una presentació de Gabriel Janer Manila, a qui precisament havíem conegut ambdós a Llubí l'any 1978”.¹⁹

2.21. Personajes dignos de ser recordados. *Dijous*

Antes de iniciar nuestro recorrido en torno a la figura y personalidad de distintos ciudadanos de Inca que tiempo atrás dejaron huella de personajes dignos de ser recordados, deseo agradecer las muchas misivas recibidas en forma de felicitación y en algunos casos, de agradecimiento, por el trabajo realizado en torno a estos hombres y mujeres, que en un pasado reciente trabajaron y dedicaron buena parte de su vida en aras de conseguir una Inca cada vez mejor. Gracias, por lo tanto, al interés demostrado por este trabajo que llega hasta ustedes, amigos lectores.

¹⁹ Maicas, Ll. 3 octubre 2000. Opinió. *Diari de Balears*. p. 27.

Antonio Alomar Perelló, consiguí un alto grado de reputación dentro del mundo de la música, donde destacó como componente del grupo musical Los Telstar y otros grupos musicales de la época. Virtuoso del instrumento de la guitarra, ejerció como profesor de este instrumento musical.²⁰

3. ALTRES PUBLICACIONS

ALOMAR I PERELLO, Antoni (Llubí 29, 1, 1946 – Inca 2, XI, 1989)

Cantautor. Professor de guitarra clàssica, crea i participa en diversos conjunts com el Trio Gringos, Los Talaiots i Los Telstar amb els que grava nou discos. Sovint era l'autor de les lletres que musicava.

Els Telstar

Va ser un grup mallorquí que va gravar per Belter i Philips entre els anys 1965 i 1970 i va comptar amb la següent formació: Àngel Roldán (guitarra), Antoni Alomar, guitarra i Baix, Joan Lladó (baix), Miguel Caparrós (guitarra), José Ramon Casas (bateria) i Luciano Major (cantant).

Figura 13. Els Telstar

El conjunt va néixer el 1964, en plena explosió del beat a Mallorca, i juntament amb Els Javaloyas, Els Beta o Els 5 de l'Est, van ser la punta de llança de la música mallorquina en els anys 60 's.

Van ser un dels primers grups mallorquins a introduir influències de grups

²⁰ Quetglas Martorell, A. 23 agost 2012. "Personajes dignos de ser recordados". *Dijous. Setmanari d'informació local i comarcal*. Inca, p. 3.

estrangers com els Beach Boys o els mateixos The Beatles, així com a protagonistes de moltíssimes nits de glòria en escenaris avui mítics com el Sgt. Peppers o Zhivago.

Discografia

1965 - SG en Zafiro: Cuando llegue el invierno / Porqué
1965 - SG en Zafiro: Un día tú / Algún día nos volveremos a amar
1965 - EP en Zafiro: Cuando llegue el invierno /Algún día nos volveremos a amar / Un día tú / Porqué
1966 - EP en Belter: Tú me dijiste adiós / La noche anterior / Que familia más original / Capri c'est fini
1966 - EP en Belter: Muchachos 66 / Todo cambió / Una chica igual que tú / Sabes tú
1966 - EP en Belter: No me mires así, Cambie de amor / El amor es divertido / aunque no perdone
1967 - SG en Belter: Bona nit / Ella torna
1967 - EP en Belter: Guantnamera / Recuerdos de Andalucía / Incendio en Rio / Triana Morena
1967 - EP en Belter: Vuelve pronto a mí / Yo te ofrezco / Pienso en ti / Te veré en septiembre
1968 - EP en Belter: La carta / Al amanecer / El último vals / Más vueltas que la oreja
1970 - SG en Philips: Un rayo de Sol / Mi dulce Juanita
1970 - SG en Philips: Adiós linda Candy / Quédate Piola Vicente

Vídeos

Qué familia más...

LA NOCHE ANTERIOR
QUE FAMILIA MAS ORIGINAL
CAPRI C'EST FINI (Capri se acabo)

.....
CAMBIÉ DE AMOR²¹

4. CONCLUSIONS

Considero Toni Alomar una figura destacada i exemplar dedicada a la guitarra, l'ensenyament, la formació d'agrupacions musicals i a la poesia, motiu pel qual he volgut presentar la valoració que diversos músics i poetes han fet als mitjans de comunicació vers la seva figura i tasca professional, mitjançant els concerts i les referències a la seva obra que he pogut compilar. El propòsit és reivindicar una vegada més el valor de la seva feina.

5. AGRAÏMENTS

D'una manera especial, vull agrair els meus amics Joan Parets, prevere,

²¹ Extret del llibre *Paradise of Love o l'Illa imaginada* de Francesc Vicens. Edicions Documenta Balear. Juny 2012.

rector de Campanet i Moscari; Gabriel Estarellas, concertista de guitarra i que va ser professor d'Antoni Alomar; Jesús Coll, Cati Martorell i la seva mare Catalina Alomar, germana de Toni. Sense la col·laboració d'ells hauria estat molt difícil poder esbrinar dades i altres dades d'Antoni Alomar, tant en la seva carrera poètica com guitarrística. Gràcies a tots ells per la seva inestimable col·laboració.

6. BIBLIOGRAFIA

Alomar, A. 1978. El Disc. Berenguer d'Anoya, S. A. Editorial: Inca.

Alomar A. 1979. Una mar sense armes. GUARET – Campos. Imprès a Impremta Roig: Campos.

D. A. 1989-1998. Gran Enciclopèdia de Mallorca. Promomallorca Edicions, SL.

Parets, J.; Estelrich, P.; Massot i Muntaner, B. 2000. Compositors de les Illes Balears. El Gall Editor i Conselleria d'Educació i Cultura del Govern de les Illes Balears: Pollença.

Vicens, F. 2012. Paradise of Love o l'illa imaginada. Edicions Documenta Balear: Palma.

REVISTES PER ANY DE PUBLICACIÓ

Das. 29 agost 1970. "Toni Alomar canta día 4 en Porto Cristo". Perlas y Cuevas - Revista de Manacor -Any X - 232.

Amengual i Gomila, B. Gener 1986. "Antoni Alomar i Perelló - Cruïlla entre la poesia i la música". Es Pi Gros, núm. 32, p. 12.

Alomar i Perelló, A. Desembre 1989. INCA-REVISTA, p. 23.

Pons i Pons, D. Gener 1990. "Recordança d'Antoni Alomar, poeta i músic". El Mirall, núm. 34, p. 64-65.

Ferrer Torrens, A. Gener 1994. "Presentació del llibre "Ritardando" d'Antoni Alomar". Inca Revista. Núm. 34, p. 4-5.

PERIÒDICS PER ANY DE PUBLICACIÓ

Guillco. 25 abril 1973. "Está musicando Poesia de Rafael Alberti. ANTONI ALOMAR Y LA CANCION SOCIAL. María del Mar Bonet, la única que hace una labor positiva". Diario de Mallorca.

Alomar, A. 14 juliol 1983. "La labor científica de Gabriel Estarellas". Dijous, p. 6-7.

Amengual, B. 5 juny 1986. "Antoni Alomar i Perelló. Cruïlla entre la poesia i la música". Dijous, p. 5.

Coll, G. 28 agost 1986. "Brillante concierto de Antoni Alomar, el pasado domingo en Consell". Dijous, p. 2.

Redacció. 11 setembre 1986. "Antonio Alomar, el pasado domingo ofreció un concierto en Lloseta". Dijous, p. 5.

Quetglas, A. 3 agost 1989. "Numeroso público aplaudió al guitarrista «GABRIEL-ESTARELLAS» en su concierto de Inca". Dijous, p. 4.

Coll, G. 7 novembre 1989. "Conmoción en la ciudad por la muerte del joven músico Antoni Alomar". Baleares, p. 16.

Editorial. 9 novembre 1989. "A la bona memòria de n'Antoni Alomar Perelló". Dijous, p. 1.

Guasp, J. 9 novembre 1989. "La mort d'un poeta". Dijous, p. 3.

Munar, B. 14 febrer 1990. El davantal. "Antoni Alomar, poeta". Ultima Hora, LLIBRES/XI p. I.

"Recital poètic homenatge a Antoni Alomar". 29 març 1990. Dijous, p. 1, 6.

Coll, G. 29 març 1990. "Homenaje al poeta inquense Antoni Alomar". Diari de Baleares, p. 15.

«Presentación del libro "Ritardando"». 30 desembre 1993. Dijous, p. 1.

Maicas, Ll. 3 octubre 2000. "Quadern de viatge". Dimecres, 27. Diari de Balears, p.27.

Quetglas, A. 23 agost 2012. "Personajes dignos de ser recordados". Dijous, p. 3.

